

Σιμόν Βέιλ

Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Έντελως πρόσφατα, έπειτα από δυο γυναίκες προηγουμένως, η Ευρώπη διάλεξε γυναίκα για πρώτο πρόεδρο του Κοινοβουλίου της. Να λοιπόν πού για πρώτη φορά στην Ίστορία ανοίγονται καινούργιοι δρόμοι για τις γυναίκες πού ξέρουν ν' αγωνίζονται. Κι' η Σιμόν Βέιλ, η πρώτη Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, είναι γνωστή αγωνίστρια, είναι η γυναίκα πού έδωσε μεγάλη μάχη για να κερδίσει για τις συμπατριώτισσές της την ελευθερία των άμβλώσεων.

Στις 8 Ίουλίου, η Σιμόν Βέιλ έγκατέλειψε το μεγάλο Ύπουργικό γραφείο πού κρατούσε επί πέντε χρόνια στο Ύπουργείο Κοινωνικής Πρόνοιας για ν' αναλάβει τὰ καινούργια της καθήκοντα. Όπως λέει η ίδια, είναι πολύ ευχαριστημένη, γιατί τώρα θά μπορεί ν' ασχοληθεί περισσότερο με το διάβασμα, το σπíti της, τὰ λουλούδια της — ασχολίες πού είχε έγκαταλείψει έντελως γιατί όταν είσαι ύπουργός «δέν κάνεις φυσιολογική ζωή, η δουλειά σέ άπορροφάει τελείως, και νιώθεις ένοχη όταν διαβάζεις κάτι πού δέν είναι σχετικό με την κοινωνική πρόνοια. Κι' έπειτα, σαν ύπουργός, είσαι ένας συνεχής σιόχος επιθέσεων, πράγμα πού δέν είναι καθόλου ευχάριστο...» Αυτό δέν σημαίνει ότι τώρα δέν θά έχει πολλή δουλειά, αλλά η Σιμόν Βέιλ πιστεύει ότι οί γυναίκες πού εργάζονται είναι

πάντα διαθέσιμες για τους άλλους, ενώ εκείνες πού δέν κάνουν τίποτα και έχουν και οικιακή βοήθδ βρίσκονται συνεχώς πνιγμένες.... Κι' αυτό γιατί δέν ξέρουν να οργανώνουν τον χρόνο τους, κι' ο χρόνος είναι κάτι πού δέν πρέπει ν' αφήνεις να πηγαίνει χαμένος. Η Σιμόν Βέιλ είναι η πρώτη γυναίκα ύπουργός στη Γαλλία. Διορίστηκε Ύπουργός Ύγιεινής και Κοινωνικών Ύπηρεσιών στις 28 Μαΐου, 1974, και θεωρείται η πιό πετυχημένη ύπουργός τής Προεδρίας του Ζισκάρ ντ' Έσταϊν και με μεγάλη δημοτικότητα.

Ένα μήνα άφου ανέλαβε τὰ καθήκοντά της προώθησε τή νομοθεσία πού βοήθησε στο να είναι πολύ πιό προσιτά

τά άντισυλληπτικά μέτρα. Έξη μήνες άργότερα, στις 29 Νοεμβρίου 1974, η Σιμόν Βέιλ βγήκε έξαντλημένη από τή Γαλλική Βουλή στις 3.45 το πρωί, έπειτα από 30 ώρων δραματική συζήτηση: Είχε κερδίσει το δικαίωμα τής άμβλώσης για όλες τις Γαλλίδες με 284 ψήφους έναντι 189, κάνοντας τήν Γαλλία να είναι η πρώτη Λατινική και Καθολική χώρα πού νομιμοποίησε τήν άμβλωση. Μολονότι οί Γαλλίδες φεμινίστριες είχαν πολεμήσει επί πέντε χρόνια για τή νομιμοποίηση των άμβλώσεων, χρειάστηκε η άποφασιστικότητα και η μαχητικότητα τής κ. Βέιλ, για να το πετύχουν αυτό, έστω και για μιá δοκιμαστική περίοδο. Όταν ένας βουλευτής είπε ότι το Ίατρικό Σώμα δέν θά δεχόταν τήν άμβλωση, εκείνη άπάντησε: «Έπιτρέψτε μου να σας θυμίσω, κύριε, ότι κανείς δέν είναι πάνω από

τους νόμους τής Δημοκρατίας».

Η κ. Βέιλ γεννήθηκε στη Νίκαια το 1927 από γονείς Έβραίους. Το 1944 οί Γερμανοί τήν έστειλαν στο στρατόπεδο του Άουσβιτς μαζί με τή μητέρα της και μιá από τις άδελφές της. Αδτή και μιá άδελφή επέζησαν μόνο των ναζιστικών στρατοπέδων, όλη η ύπόλοιπη οικογένεια χάθηκε. Παντρεύτηκε το 1956, κι' έπειτα από δέκα έτων σπουδές νομικής, τήν γέννηση τριών παιδιών και συχνές μετακινήσεις εξαιτίας τής καριέρας του συζύγου της, έγκατέλειψε τή δικηγορία κι' έδωσε εξετάσεις για να γίνει υπάλληλος του Ύπουργείου Δικαιοσύνης.

Σιμόν Βέιλ

(συνέχεια από σελ. 18)

Στή μακρά σταδιοδρομία της στο Ύπουργείο Δικαιοσύνης βοήθησε στο να γίνουν μεταρρυθμίσεις τόσο στο δικαστικό σύστημα όσο και στα συστήματα των φυλακών. Τελικά, διορίστηκε επικεφαλής ενός ειδικού συμβουλίου που συμβούλευε τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας σε διάφορες σημαντικές νομικές υποθέσεις. Χειριζόταν, λόγω χάρη, τις αιτήσεις που ζητούσαν μετατροπή θανατικών ποινών. Χωρίς να έχει πείρα στα ζητήματα υγείας, δέχθηκε να γίνει Ύπουργός Ύγιεινης, γιατί όπως είχε «ήταν μια τιμή που δεν μπορούσε ν' άρνηθει».

Ο «νόμος Βέιλ» για τις άμβλώσεις, που πρόκειται να συζητηθεί αυτές τις μέρες πάλι, προκαλεί ακόμη μίσος έναντιον της και έγινε μεγάλη έκστρατεία για να έμποδιστεί ή έκλογή της στο Εύρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η Σιμόν Βέιλ θρηνολογεί τη στάση του ίατρικου σώματος, που δεν έχει καταλάβει τη σπουδαιότητα του κοινωνικου αυτού θέματος. Ωστόσο, όπως λέει, κατώρθωσε να πετύχει ώστε οί γυναίκες που φθάνουν τώρα στα νοσοκομεία «να μη φοβούνται πως θα πεθάνουν κι' οί ίδιες μαζί με τὸ έμβρυο που άρνούνται να φέρουν στο κόσμο», ενώ οί προνομιούχες μπορούσαν πάντοτε να πληρώνουν τὸ ταξίδι και να κάνουν άσφαλείς έκτρώσεις πέρα από τὰ γαλλικά σύνορα.